

FINANSUTSKOTTETS UTLÅTANDE 23/2002 rd

Statsrådets utredning med anledning av kommissionens rekommendation till allmänna riktlinjer för medlemsstaternas och gemenskapens ekonomiska politik för 2002

Till stora utskottet

INLEDNING

Remiss

Stora utskottet sände den 3 maj 2002 statsrådets utredning med anledning av kommissionens rekommendation till allmänna riktlinjer för medlemsstaternas och gemenskapens ekonomiska politik för 2002 (E 46/2002 rd) till finansutskottet för eventuella åtgärder.

Beredning i delegation

Ärendet har beretts av finansutskottets skatte-delegation, kultur- och vetenskapsdelegation, handels- och industridelegation och social- och arbetsdelegation.

Sakkunniga

Delegationerna har hört

- finansråd Ilkka Kajaste, finansministeriet

- undervisningsråd Jari Jokinen, undervisningsministeriet
- konsultativ tjänsteman Eero Murto, föredragande Anne Aaltonen och överinspektör Tapio Laamanen, handels- och industriministeriet
- arbetsmarknadsråd Jussi Toppila, arbetsministeriet
- rådgivare Paavo Peisa, Finlands Bank
- planeringschef Reijo Vuorento, Finlands Kommunförbund
- prognoschef Pasi Sorjonen, Näringslivets forskningsinstitut ETLA
- ekonomisk expert Peter J. Boldt, Finlands Fackförbunds Centralorganisation FFC rf
- ekonomipolitiskt ombud Penna Urrila, Industrins och Arbetsgivarnas Centralförbund.

Finansministeriet har lämnat ett skriftligt utlåtande i ärendet.

STATSRÅDETS UTREDNING

Förslaget

Politikrekommendationerna, som gäller alla medlemsstater, täcker fyra områden. Det handlar om makroekonomi, de offentliga finansernas kvalitet och hållbarhet, en effektivisering av arbetsmarknaderna, strukturella reformer på pro-

duktmarknaderna, integration av marknaderna för finansiella tjänster, främjande av företagssamhet, främjande av utvecklingen av den kunskapsbaserade ekonomin och ökad miljömässig hållbarhet. Temana är desamma som ett år tidigare.

Rekommendationerna för en makroekonomisk politik bygger på ett nyckelfrågedokument framtaget för Europeiska rådet i Barcelona och godkänt av Ekofinrådet. Tre av rekommendationerna riktar sig till medlemsstaterna inom euroområdet. Den första går ut på att målen för stabilitets- och tillväxtpakten skall uppnås senast 2004. Den andra rekommendationen hänger mera generellt samman med den ekonomiska politiken. Medlemsstaterna uppmanas att se till att de offentliga finanserna är i balans och undvika att finanspolitiken blir konjunkturförstärkande. Den tredje generella makroekonomiska rekommendationen gäller finansernas långsiktiga hållbarhet, något som bör säkerställas innan de demografiska förändringarna får fäste. Rekommendationerna till länderna utanför euroområdet svarar i många stycken mot rekommendationerna till euroländerna. I dem drar kommissionen också upp riktlinjer för valutakurs- och penningpolitiken och poängterar deras betydelse med tanke på prisstabilitet och växelkursstabilitet. I rekommendationerna till en makroekonomisk politik dras dessutom riktlinjer upp för löneutvecklingen i alla medlemsstater. Dessa riktlinjer betonar också arbetsmarknadsparternas roll och medverkan beroende på situationen. Det är nödvändigt att de nominella löneökningarna är förenliga med prisstabilitetsmålet och att reallöneökningarna inte överstiger arbetsproduktivtetsökningarna eller äventyrar lönsamheten och avkastningen på investeringar som stärker produktionskapaciteten och sysselsättningen. Kommissionen lyfter också fram förhållandet mellan löneutvecklingen och produktivtetsutvecklingen och fluktuationerna på den punkten. Arbetsmarknadens parter och de institutionella system som påverkar lönerna bör reflektera dessa faktorer för att konkurrenskraften och sysselsättningen skall kunna garanteras branschvis och i varje region.

Enligt rekommendationen om förbättring av de offentliga finansernas kvalitet och hållbarhet gäller det att på sikt garantera hållbarheten i synnerhet i de länder som har en stor offentlig skuld eller som ännu inte har uppnått den balans som förutsätts i stabilitets- och tillväxtpakten.

På ett mer detaljerat plan innebär rekommendationerna att skatte- och bidragssystemen skall göras mer sysselsättningsvänliga, att offentliga utgifter skall användas för att öka humankapitalet, att effektiviteten i de offentliga utgifterna skall ökas och att den tredelade strategi som fastställdes vid Europeiska rådets möte i Stockholm skall följas. I detta sammanhang läggs också en rekommendation fram till reform av pensionspolitiken och i den rekommendationen hänvisas det till gemensamma, om än rätt allmänna mål som fastställts vid ett antal rådsmöten. Avslutningsvis poängteras en ytterligare samordning av skattepolitiken för att undvika skadlig skattekonkurrens.

Kommissionen konstaterar att framsteg gjorts på arbetsmarknaden när det gäller att uppfylla de mål för sysselsättningen som beslutades i Lissabon, om än i långsammare takt än under föregående år. Sysselsättningsgraden uppgår för närvarande till 64 % men bör 2010 vara 70 %. Också sysselsättningsgraden bland kvinnor och den äldre arbetskraften ligger långt från målet. Tillväxt, återhållsamhet med löneökningar, skatteomläggningar och aktiva arbetsmarknadsåtgärder har bidragit till att målet närmar sig. Kommissionen bedömer att takten i arbetsmarknadsreformerna har avtagit under det senaste året. Den hänvisar till utmaningarna ovan, lyfter fram rekommendationerna för lönebildning och utbildning samt konstaterar att rådet i februari 2002 antog sysselsättningspolitiska riktlinjer som är förenliga med riktlinjerna för den ekonomiska politiken. I de detaljerade rekommendationerna hänvisas i många stycken till samma frågor som i slutsatserna från Europeiska rådet i Barcelona. Det gäller att se över inte bara skatte- och bidragssystemen utan också andra incitament, inbegripet olika bestämmelser för arbetsmarknaderna. De aktiva arbetsmarknadspolitiska åtgärderna bör förstärkas och det bör göras lättare för arbetskraften att röra sig dels inom och mellan medlemsstaterna, dels yrkesmässigt. Rekommendationerna tar fasta på en mer flexibel arbetsorganisation och undanröjande av hindren för kvinnor att ta förvärvsarbete, bl.a. genom ökade omsorgsmöjligheter för barn.

För produktmarknadernas vidkommande har framstegen med Lissabonstrategin varit blandade. Framsteg har noterats (inre marknadsdirektiven, den offentliga upphandlingsmarknaden, statsstöden, konkurrensmyndigheternas befogenheter, telekommunikations- och elmarknaderna). Å andra sidan kan man också peka på områden där arbetet gått trögt, såsom en inre marknad för tjänster. Rekommendationerna vill snabbt få till stånd att den inre marknaden genomförs fullt ut, att en effektiv konkurrens säkerställs och att reformerna i nätindustrierna fortsätter.

Ett i många avseende aktuellt ämne under de senaste tiderna har varit hur marknaderna för finansiella tjänster skall kunna effektiviseras och integreras. Frågan gäller genomförandet av handlingsplanerna för finansiella tjänster och för riskkapital. De två första rekommendationerna handlar om dessa planer. I Barcelona antogs tydliga mål för godkännande av finansmarknadslagstiftning. Enligt den tredje rekommendationen för finansmarknaderna krävs det ett effektivt samarbete mellan de olika tillsynsmyndigheterna på nationell nivå och gemenskapsnivå.

Rekommendationerna för entreprenörskap tar fasta på åtgärder som skapar ett företagsvänligt klimat. I detta syfte skall bl.a. företagsbeskattningen och den befintliga regleringsramen förbättras och förenklas, de offentliga tjänsternas effektivitet höjas och hindren för gränsöverskridande ekonomisk verksamhet minskas. Vidare lyfter rekommendationerna fram de åtaganden som gjorts i den europeiska stadgan för småföretag och särskilt risktagande för företag i uppbyggnadsskedet och tillgången på företagsledningsförmåga.

Det finns betydande skillnader mellan medlemsstaterna i hur långt de kommit med informationssamhället. Skillnader finns både i fråga om satsningar på FoU och innovationer, typ antal patentansökningar. Det krävs ökade investeringar, i synnerhet inom den privata sektorn, i humankapital, FoU och IKT för att förbättra EU:s konkurrenskraft. Medborgarna måste uppmuntras att ta vara på de möjligheter som den kunskapsbaserade ekonomin erbjuder. Också utbild-

ningen måste bli bättre anpassad till detta. Rekommendationerna utgår från målet att 3 % av bnp avsätts för FoU så att två tredjedelar av pengarna kommer från den privata sektorn. Detta förutsätter bättre incitament och tillgång till riskkapital. Medlemsstaterna bör förbättra kopplingarna mellan universitet och företag men också forsknings- och innovationssamarbetet inom Europa. Medlemsstaterna förväntas också främja tillgång till IKT och öka utbildnings- och fortbildningsansträngningarna. Dessa rekommendationer har sitt ursprung i slutsatserna från Barcelona.

Att öka den miljömässiga hållbarheten står sist bland rekommendationerna. Europeiska rådet kom vid sitt möte i Stockholm med uppmaningen att integrera denna dimension i riktlinjerna för den ekonomiska politiken. Rekommendationerna motiveras med att marknadsmekanismen och de ekonomiska instrumenten är det kostnadseffektivaste sättet att genomföra dessa åtgärder för en miljömässig hållbarhet. I linje med detta bör medlemsstaterna prioritera åtgärder av denna typ i sin politik. Kommissionen lyfter speciellt fram transportsektorn där det gäller att skapa ett integrerat system för att integrera externa effekter. En annan rekommendation handlar om kraven i Kyotoprotokollet och beredskapen att införa handel med emissionsrätt för växthusgaser. De övriga rekommendationerna har en snävare räckvidd eller härstammar från tidigare år, som en ram för energibeskattningsnivå på EU-nivå.

Landspecifika finanspolitiska riktlinjer

Senare hälften av dokumentet behandlar landspecifika riktlinjer. De är rätt lika rekommendationerna från året innan. Detta är helt naturligt med hänsyn till att de strukturella problemen inom ekonomin inte är särskilt snabbt avhjälpta. Men kommissionen har inte upprepat sina rekommendationer, om det klart och tydligt har kunnat påvisas att medlemsstaterna har skridit till korrigerande åtgärder. Exempelvis för Finlands del finns det inte längre någon rekommendation om att bibehålla det offentliga överskottet eller att stärka konkurrensen inom distribu-

tions-, bygg- och mediasektorn. Inte heller rekommendationen att vidareutveckla riskkapitalmarknaden finns längre med. I år specificeras i riktlinjerna inte rekommendationerna för de finansiella marknaderna. Å andra sidan är de återstående gamla och de nya rekommendationerna noggrannare än tidigare. För Finland gäller åtta landsspecifika rekommendationer.

Kommissionen inleder avsnittet om riktlinjerna för Finland bl.a. med att lyfta fram de ökade priserna på tjänster och den höga arbetslösheten, som enligt kommissionen till största delen förefaller vara strukturellt betingad. Arbetsmarknadsåtgärderna har varit delvis motstridiga, även om incitamenten att arbeta ökats och mer gjorts för att hjälpa arbetslösa in på arbetsmarknaden. Finland är berett inför effekterna av en åldrande befolkning, men pensionsreformen vill kommissionen snabba upp. Kommissionen pekar också på vår höga prisnivå och menar att det krävs aktivare insatser för att öka konkurrensen inom vissa sektorer.

I fråga om finanspolitiken konstateras det att Finland ingår i euroområdet och därför bör

— undvika en betydande avvikelse från rekommendationerna om att de offentliga utgifterna i realtermer på medellång sikt skall hållas på 1999 års nivå och i detta syfte hålla fast vid det utgiftstak som fastställts i 2002 års budget och vidta nödvändiga åtgärder för att minska utgifterna i budgeten för 2003

— förbättra budgetdisciplinen hos de kommunala myndigheterna genom att införa ett effektivare system för att kontrollera efterlevnaden av den nyligen antagna lag som ålägger dem att sträva efter balans i sina finanser på medellång sikt

— fortsätta den påbörjade pensionsreformen genom att på ett tidigt stadium genomföra de planerade ändringarna av pensionssystemet där ökningen av den förväntade livslängden vägs in och perioden för beräkning av pensionsberättigande inkomster förlängs så att den omfattar hela yrkeskarriären.

För arbetsmarknadens del rekommenderar kommissionen att Finland

— ser till att det lönar sig att arbeta för att minska den höga strukturella arbetslösheten. Reformerna bör omfatta bidragssystemen, däribland systemen med förtidspension, och en sänkning av de höga marginalskatterna för låginkomsttagare. I detta sammanhang bör villkoren för bidragsberättigande och lagstiftningen om anställningsskydd också ses över

— fortsatt höja effektiviteten i de aktiva arbetsmarknadsprogrammen och i ökad utsträckning inrikta dem på deras behov som löper störst risk att hamna i långtidsarbetslöshet.

När det gäller produktmarknaden föreslår kommissionen att Finland

— främjar konkurrensen inom tillhandahållandet av offentliga tjänster på kommunal nivå genom ökat engagemang för den privata sektorn och ökad konkurrens mellan leverantörer av offentliga tjänster

— underlättar bildandet av företag genom att förkorta den tid det tar att registrera ett nytt företag

— ger det finska Konkurrensverket befogenheter enligt artiklarna 81 och 82 i EG-fördraget.

Regeringens ståndpunkt

Utskottet har inte haft tillgång till regeringens ståndpunkt.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Motivering

Regeringen blev klar med sin ståndpunkt först den 30 maj 2002. Med hänsyn till tidsschemat har utskottet därför behandlat frågan främst uti-

från statsrådets utredning och bedömningarna från de utfrågade experterna.

Avgränsning. Utskottet har främst koncentrerat sig på de landsspecifika riktlinjerna för Finland

och företrädesvis på finanspolitiken. Bakom riktlinjerna ligger emellertid kommissionens syn på de största utmaningarna för unionens ekonomiska politik samt de allmänna rekommendationer kommissionen utfärdat för alla medlemsstater. Utskottet har därför tagit ställning också till dem i viss utsträckning.

Allmän bedömning. Utskottet anser att kommissionen är inne på rätt kurs och att riktlinjerna mestadels är motiverade och för Finlands vidkommande på många punkter godtagbara. Men i vissa fall ger rekommendationerna anledning till en del kompletterande anmärkningar. Dessutom har utskottet tagit upp procedur- och innehållsfrågor kring formuleringen av riktlinjerna och rekommendationerna.

Ettårsintervall. Kommissionens rekommendation om allmänna riktlinjer för medlemsstaternas och gemenskapens ekonomiska politik följer samma modell som året innan. Merparten av rekommendationerna är desamma som för 2001. Detta är i sig helt förståeligt med hänsyn till att det tar lång tid att genomföra förändringar i de offentliga finanserna och att politikrekommendationerna därmed inte heller kan bytas ut särskilt snabbt. Men de årliga upprepningarna ger enligt utskottet anledning att allvarligt överväga i vilken form och hur ofta riktlinjerna och rekommendationerna bör läggas fram. Utskottet är av den åsikten att de årliga bedömningarna kunde slopas och ersättas med rekommendationer exempelvis med 2—3 års mellanrum.

Tydligare och mer djuplodande översikter med längre mellanrum har också tilltalat de sakkunniga utskottet hört. Utskottet instämmer i uppmaningen från Europeiska rådet i Barcelona att inriktningen måste vara åtgärder för genomförande snarare än årligen utarbetade riktlinjer. Detta kunde vara ett sätt att faktiskt generera effekter. Det vore enligt utskottet önskvärt att det nya förfarandet togs i bruk redan nästa år.

Kommissionens riktlinjer gäller senare hälften av 2002 och första hälften av 2003. Medlemsstaterna förväntas ta hänsyn till dels de 53 allmänna rekommendationerna för medlemssta-

terna, dels de landsspecifika riktlinjerna i sina stabilitetsprogram som skall läggas fram på hösten och givetvis i sina finanspolitiska beslut. De flesta rekommendationerna är en förlängning av kommissionens och rådets finanspolitiska strategi från tidigare år och kan därmed anteciperas. Trots det är det orealistiskt att en så här stor uppsättning rekommendationer skall kunna genomföras inom ett år och det går inte heller nödvändigtvis ihop med idén om en stabil och långsiktig ekonomisk politik.

Att rekommendationerna är så många gör också dokumentet mindre lämpat som medium för EU:s finanspolitiska strategi gentemot de finanspolitiska aktörerna i medlemsstaterna men också instanser utanför unionen. Utskottet är för idén att det görs ett kort sammandrag av dokumentet där de gemensamma politikrekommendationerna är prioriserade och komprimerade.

Rekommendationernas karaktär. Som namnet säger är rekommendationerna inte förknippade med några sanktioner, men kommissionen anser att medlemsstaterna absolut bör följa de stabilitetsstiftande riktlinjerna och rekommendationerna. Rekommendationerna borgar för att budgeten noggrant följs så att det inte uppstår avvikelser från målen i stabilitetsprogrammen. Kommissionens orubbliga linje är motiverad och bör följas konsekvent i samtliga medlemsstater, i synnerhet de stora, menar utskottet. Med hänsyn till detta är det enligt utskottet exempelvis helt på sin plats att alla medlemsstater så vitt möjligt har sina finanser i balans senast 2004 och att skattereformerna finansieras på lämpligt sätt.

De allmänna rekommendationerna. Den viktigaste uppgiften är enligt kommissionen att öka välbefindandet för medborgarna, nu och i framtiden. Europeiska rådet i Lissabon gav uttryck för denna huvuduppgift genom att formulera det ambitiösa övergripande målet att Europa skall bli den mest konkurrenskraftiga och dynamiska kunskapsbaserade ekonomin senast år 2010 och ha förutsättningar för en hållbar tillväxt med ökad sysselsättning, bättre jobb och större social sammanhållning.

De åtgärder kommissionen föreslagit är inriktade på stora och strukturella problem inom den ekonomiska politiken. Rekommendationerna som tar fasta på att 1) bevara och stärka det makroekonomiska ramverket, 2) att verka för fler och bättre jobb, öka arbetskraftsdeltagandet och motverka arbetslöshet, 3) att förbättra förutsättningarna för en hög produktivitetstillväxt och 4) att främja en hållbar utveckling är enligt utskottet inne på rätt spår och helt befogade. Men när det gäller handeln med emissionsrätter konstaterar utskottet att ståndpunkterna är förhastade och alltför långtgående med hänsyn till att direktivet ännu inte är slutbehandlat. En annan bra sak är, menar utskottet, att den hållbara utvecklingen inte bara gäller ekonomin utan också sociala och miljömässiga frågor.

De utfrågade experterna i utskottet var allmänt taget av den åsikten att kommissionens rekommendationer är befogade. Experterna fäste sig vid att rekommendationerna skiljer sig från varandra vad explicitet och bredd beträffar. Det fanns sådana som exempelvis betvivlade om det är motiverat att i de allmänna riktlinjerna för ekonomisk politik i detalj gå in bl.a. på lönepolitik.

Kommissionen är i sina åtgärdsrekommendationer för en miljömässig hållbarhet rätt kategorisk när det gäller att driva på handeln med emissionsrätter. Medlemsstaterna skall t.ex. införa entydiga regler som styr fördelningen av utsläppsrätter både för enskilda enheter och för system för handel med utsläppsrätter som helhet. De bör också säkerställa att de har upprättat tillräckligt omfattande förfaranden för övervakning, rapportering och kontroll av utsläpp. Rekommendationerna går rätt långt, menar utskottet, och kommer alltför tidigt med hänsyn till att direktivet om utsläppshandel ännu inte är slutbehandlat. Innan ärendet kan slutbehandlas måste många principiella frågor lösas. Utskottet har tagit upp några av de viktigaste i sitt utlåtande om utsläppshandeln (FiUU 1/2002 rd — U 82/2001 rd).

De landsspecifika riktlinjerna och uppföljningen av hur de omsätts i praktiken är i sig ett fungerande och nödvändigt sätt att driva på om-

struktureringar och att även i studiesyfte jämföra vad andra länder gjort. Men för att vara till någon nytta måste de landsspecifika riktlinjerna vara centrala och relevanta för respektive länder. Sett ur denna synvinkel frågar sig utskottet exempelvis hur relevant rekommendationen om registrering av företag är för den ekonomiska politiken. Vid sakkunnigutfrågningen framgick det att registreringen i dagsläget tar två till tre veckor, alltså inte någon särskild lång tid. Utskottet anser följaktligen att man inte bara skall fundera på förfarandena när riktlinjerna förnyas utan också noga tänka igenom vilka saker rekommendationerna bör ta fasta på.

En fråga som också väcktes under sakkunnigutfrågningen var hur adekvata de uppgifter som ligger bakom rekommendationerna är. En felaktig uppfattning kan leda till en obefogad rekommendation. Ett exempel på detta är rekommendationen till Finland att ge det finska Konkursverket befogenheter att tillämpa artiklarna 81 och 82 i EG-fördraget. Den finska konkurrenslagstiftningen är inte bara olik EG:s konkurrenslagstiftning utan också strängare än den. Vi har alltså inget behov av att direkt tillämpa EG-rätten och därför har inte heller särskilda hänvisningar till denna rätt inkluderats i vår nationella lagstiftning.

Rekommendationerna för Finland. Kommissionen understryker budgetdisciplin inom den offentliga förvaltningen, alltså staten och kommunerna, i de finanspolitiska rekommendationer som gäller vårt land. Statens offentliga utgifter bör i reala termer hållas på 1999 års nivå. Detta förutsätter enligt kommissionen att vi strikt håller fast vid det tak för statens utgifter som fastställts i 2002 års budget och minskar utgifterna i budgeten för 2003. För att förbättra budgetdisciplinen hos de kommunala myndigheterna bör det införas ett system för att kontrollera efterlevnaden av antagna lagar, som ålägger myndigheterna att sträva efter att ha balans i sina finanser. Den tredje finanspolitiska rekommendationen förutsätter åtgärder för att förhindra förtidspensioneringar. Dessutom bör perioden för beräk-

ning av pensionsberättigande inkomster omfatta hela yrkeskarriären.

Rekommendationerna bygger på en försiktig ekonomisk prognos, som de utfrågade experterna ansett motiverad. Men å andra sidan gör exempelvis Näringslivets forskningsinstitut den bedömningen att den ekonomiska tillväxten i Finland kommer att vara snabbare än kommissionen räknar med. En viss försiktighet är på sin plats i det här skedet, menar utskottet, eftersom den internationella ekonomin fortfarande präglas av många osäkerhetsfaktorer.

Kommissionens finanspolitiska rekommendationer ansågs också i övrigt allmänt taget gå i rätt riktning och vara väl avvägda. Den förhärskande uppfattningen var att rekommendationen om budgetdisciplin hos de kommunala myndigheterna är befogad. Enligt utredning till utskottet innebär rekommendationen om ett effektivare kontrollsystem inte att ett särskilt kontrollorgan måste inrättas, utan bevakning av annat slag. Meningen är att bemöta kommissionens rekommendation i en översyn av stabilitetsprogrammet redan i år. I det sammanhanget kan också Kommunförbundets förslag till nya samverkansformer behandlas. Som exempel kan nämnas idén om en s.k. basservicebudget över kommunernas skyldigheter och inkomster.

Utskottet menar att det gäller att skilja mellan måluppställning och nationella instrument för ändamålet. När det gäller exempelvis pensionspolitiken befattar sig kommissionen i sina rekommendationer till Finland med beslut som omfattas av den nationella behörigheten, som grunden för den pensionsberättigande inkomsten.

Utskottet noterar att också andra än de ovan behandlade rekommendationerna för Finland kräver snabba insatser från vår sida. Till de mest akuta hör enligt utskottet åtgärderna för att minska den strukturella arbetslösheten. Dessa frågor måste ännu diskuteras grundligt inom ett brett forum och därför har utskottet inte känt sig föranlett att behandla rekommendationerna dess mer i detta sammanhang.

Utlåtande

Finansutskottet meddelar

att utskottet anser de viktiga utmaningar och åtgärdsrekommendationer som kommissionen lagt fram vara motiverade och godtagbara med de kompletterande anmärkningarna ovan.

FiUU 23/2002 rd — E 46/2002 rd

Helsingfors den 31 maj 2002

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Maria Kaisa Aula /cent
vordf. Kari Rajamäki /sd
medl. Olavi Ala-Nissilä /cent
Pirjo-Riitta Antvuori /saml
Timo Ihamäki /saml
Seppo Kääriäinen /cent (delvis)
Reijo Laitinen /sd
Markku Laukkanen /cent
Hanna Markkula-Kivisilta /saml
Tuija Nurmi /saml
Virpa Puisto /sd (delvis)

Anni Sinnemäki /gröna
Sakari Smeds /kd
Marja-Liisa Tykkyläinen /sd
Jukka Vihriälä /cent
ers. Liisa Hyssälä /cent
Ulla Juurola /sd
Kari Kantalainen /saml
Mikko Kuoppa /vänst
Iivo Polvi /vänst
Anu Vehviläinen /cent (delvis)
Ulla-Maj Wideroos /sv.

Sekreterare i delegationerna var

utskottsråd Maarit Pekkanen
utskottsråd Marjo Hakkila
utskottsråd Hellevi Ikävalko.